

POUKE IZ GALATIMA POSLANICE

A.T. Jones

Galatima 1,3-5 (Review and Herald 29.08.1899):

„Blagodat vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista koji je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta – po volji Boga i Oca našega, kome slava u sve vekove. Amin.“

„Blagodat vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.“ Ovaj pozdrav sastavni je deo svake poslanice koju je napisao apostol Pavle, osim one upućene Jevrejima, a oba se razlikuju donekle od pozdrava koji piše Petar.

Ovo pozdravljanje nikako ne treba shvatiti samo kao običnu formalnost. Sve ove poslanice došle su nam kao Božja reč, i ono to zaista jesu. Pozdravi su, dakle, nešto što nam dolazi od Boga, i mada se često ponavljaju, oni su jaka potvrda Njegove milosti i večnog mira koji je namenjen svakoj duši.

Milost je naklonost. Ove reči, dakle, šire Božju naklonost na svaku dušu koja ih čita ili sluša.

Božje ime je Milostivi, Onaj koji širi milost. Njegovo ime označava ono što On zaista jeste; a to što On jeste, isto je „*juče, danas i doveka*“. Kod Njega nema „*izmene niti senke od promene*“ (Jakov 1,17). Stoga su, Njegovim posredstvom, milost i neograničena naklonost uvek dovoljno široke da obuhvate svaku dušu. O, kada bi ovo svi verovali!

I mir. – On je „*Bog mira*“. Nema pravog mira osim u Bogu. „*Nema mira, reče Bog bezbožnicima*“ (Is. 57,21 – eng. prev). „*Bezbožnici su kao more uskolebano, koje se ne može umiriti.*“ (Is. 57,20)

Ceo svet, međutim, leži u zlu. Ipak, Bog mira izriče mir svakoj duši. Ovo je moguće zato što je Hristos, Princ mira, „*mir naš*“, u Sebi spojio Boga i čoveka ujedno. Ukinuvši Svojim telom neprijateljstvo, On je u Sebi samom, od dvoje – Boga i čoveka – učinio jedno. Tako je napravio mir „*njegovom krvlju na krstu*“ Efescima 2,14; Kološanima 1,20. Načinivši tako mir Svojom krvlju na krstu, On je „*kao radosnu vest objavio mir vama udaljenima, i mir onima koji su blizu*“ (Efes. 2,17), mir svima vama. Dakle, zauvek važi i važiće istina: Njegov pozdrav svakoj duši je objava mira upućena tebi. To su reči koje dolaze od Boga Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.

O, kada bi svi to verovali, tako da bi Božji mir koji prevazilazi svako razumevanje, mogao da sačuva njihovo srce i um u Isusu Hristu.

„*I mir Hristov neka vlada u vašim srcima*“ (Kol. 3,15). Dopustite mu; to je sve što On traži od vas. Nemojte ga odbiti i odgurnuti; dajte mu mesta.

Koji je dao samoga sebe za naše grehe. – Dragi brate i sestro, grešniče i grešnice, ko god da si, ti, čiju dušu pritiska greh, Hristos je dao Sebe za tvoje grehe. Dopusti mu da ih uzme. On ih je kupio; da, upravo tvoje grehe, i platio za njih stravičnu cenu Svog raspeća. Dopusti Mu da ih uzme.

On ne traži da odložiš na stranu sve svoje grehe, pre nego što ti dopusti da Mu prideš i postaneš potpuno Njegov. On te moli da Mu dođeš, ti, sa svim svojim gresima, i budeš Njegov, ti i svi tvoji gresi; On će uzeti od tebe i ukloniti zauvek sve tvoje grehe. On je Sebe dao za tebe, za tvoje grehe i za sve ostalo; On te je kupio, kupio je tvoje grehe i sve drugo; dopusti Mu da poseduje ono što je kupio, da ima ono što Mu pripada; dopusti Mu da ima tebe, tvoje grehe i sve drugo što se tiče tebe.

On je „**dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta**“. Zapamtite to – da bi nas izbavio od sadašnjeg zlog sveta, On je dao Sebe za naše grehe. To pokazuje da je sve zlo koje čini sadašnji zli svet, zapravo naš greh.

To su naši gresi, Oni su nama pripadali i mi smo za njih odgovorni. To što je ovaj sadašnji zli svet takav kakav je, naša je krivica. Njegovo zlo leži u našoj ličnosti, u našim gresima. Ali, Bogu hvala, On je Sebe dao za nas, za naše grehe i za sve što je naše, i to je učinio zato da bi nas oslobodio od sadašnjeg zlog sveta.

Želite li da budete oslobođeni od sadašnjeg zlog sveta? Onda Mu dopustite da ima i vas, i vaše grehe, i sve drugo što je vaše, jer sve je to On kupio i zato Mu s punim pravom pripada. Molim vas, ne kradite Mu ono što je Njegovo vlasništvo, jer tako još uvek ostajete u ovom zlom svetu, a to je besmisleno, ukoliko zaista želite da se iz tog sveta izbavite. Ne činite još jedan greh više, zadržavanjem onoga što vam ne pripada.

Kako su to bili naši gresi, a On je Sebe dao za njih, potpuno logično sledi da je On Sebe dao nama, u razmenu za naše grehe. Dakle, kada je platio Sobom tvoje grehe, oni su postali Njegovi; kada je Sebe dao tebi u zamenu za tvoje grehe, On je postao tvoj. Dopusti Mu da uzme tvoje grehe, jer su oni sada Njegovi, a ti od Njega uzmi Njega samog, jer je On sada tvoj i tebi pripada. Blagoslovene li razmene! U Njemu imaš, kao svoje potpuno vlasništvo, svu puninu božanstva telesno (utelovljenu), i sve je to „*po volji Njegovoj*“. Hvala nek je Bogu.

Kako da mu ne odamo „*slavu u sve vekove*“? I zašto ti, i svi drugi ljudi ne bi na to rekli: „*Amin*“?

Galatima 2,19.20 (Review and Herald 24.10.1899):

„Ja sam sa Hristom razpet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božijeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene.“ (kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

Ovim rečima ne bi smelo da se pripisuje značenje koje one ne sadrže.

U stihu se ne kaže: „*Želim da budem razapet s Hristom*.“ Takođe, tu ne stoji: „*Voleo bih da sam s Hristom razapet, kako bi On mogao da živi u meni*.“ Jednostavno se kaže: „*Ja sam sa Hristom razpet*.“

Dalje, u tekstu ne piše: „*Pavle je bio razpet s Hristom; Hristos je živeo u Pavlu; Sin Božji voleo je Pavla i dao Sebe za Pavla*.“ Sve je ovo tačno, ali to nije ono što Pismo na ovom mestu kaže, niti je to pravo značenje zapisanih reči. One znače tačno ono što i saopštavaju, a to je: „*Ja sam s Hristom razapet; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božijeg, koji me je voleo i Sebe predao za mene*“ (engleski prevod).

Shvaćen kao što je i saopšten, ovaj stih se pojavljuje u svoj svojoj lepoti i postaje čvrst temelj hrišćanske vere za svaku dušu u ovom svetu. On omogućava svakoj živoj duši da sa punom sigurnošću koju hrišćanska vera daje, kaže: „**On me je voleo**“; „**On je Sebe predao za mene**“; „**ja sam s Hristom razapet**“; „**Hristos živi u meni**“. Pročitajte, takođe, i 1. Jovanovu 4,15.

Ko god kaže „*Ja sam s Hristom razapet*“, ne govori nešto što je neizvesno. To nije nešto u šta on veruje na osnovu svoje pretpostavke. U stihu nije rečeno ništa što bi unelo i najmanju nesigurnost. Svaka duša na ovom svetu može kao celu istinu, sa potpunom sigurnošću, da kaže: „*Ja sam s Hristom razapet*.“ Ovde se, prosto, radi o prihvatanju činjenice, prihvatanju onoga što se već zbilo, jer su reči ovog teksta izveštaj o jednoj činjenici.

Činjenica je da je Hristos bio razapet; i kad je On razapet, mi smo takođe bili razapeti, jer je On bio jedan od nas. Njegovo ime je Emanuilo, što znači „**Bog s nama**“ – ne „*Bog s Njim*“, nego „*Bog s nama*“. Ko je, dakle, On bio, ako ne „**MI**“? On je morao da bude „*MI*“, da bi Bog, koji je s Njim, mogao da bude i „*Bog s nama*“. Prema tome, šta je drugo bio On ako ne „*MI*“, kada su ga razapinjali?

Moćna je istina koju objavljuje ovaj stih. On je bio jedna kost, i jedno telo (meso – *bukv. prev*) s nama (vidi Efescima 5,30). Imao je istu našu prirodu; u svemu je bio kao i mi. **„Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća“** (Jevr. 2,17 – *Karadžić*). On je ispraznio samog Sebe i bio učinjen jednakim ljudima¹. On je bio „*drugi Adam*“. Tačno tako kao što je prvi Adam bio „*Mi*“, i Hristos, drugi Adam, bio je „*Mi*“. Kad je prvi Adam umro, mi, budući da smo bili obuhvaćeni u njemu, umrli smo s njim. A kada je drugi Adam umro, s obzirom da smo bili obuhvaćeni i u ovom drugom, takođe smo s Njim umrli. On je bio „*Mi*“, a mi smo bili obuhvaćeni u Njemu, i zato, kada je drugi Adam bio razapet, mi smo bili razapeti zajedno s Njim. Kao što je prvi Adam sam po sebi bio cela ljudska rasa, tako je i drugi Adam bio sam po Sebi cela ljudska rasa; prema tome, kada je drugi Adam razapet, cela ljudska rasa – stara grešna ljudska priroda – bila je razapeta zajedno s Njim. Zato je pisano: **„To znamo, da je naš stari čovek RASPET S NJIM, da bi grešno telo bilo obesnaženo (uništeno – eng. prev), da mi više ne robujemo grehu.“** (Rimlj. 6,6)

Zato svaka duša, s osećanjem i sigurnošću koji potiču od savršene pobjede hrišćanske vere, zaista može da uzvikne: „*Ja sam s Hristom razapet*“; moja stara grešna ljudska priroda raspeta je s Njim, da bi ovo telo greha bilo uništeno, i da ja odsad ne bih više služio grehu. Ipak, ja živim; ali ne ja, nego to Hristos živi u meni; i uvek nosim u svom telu umiranje Gospoda Isusa – Njegovo raspeće, jer sam ja razapet zajedno s Njim, da se i život Isusov, takođe ispolji u ovom mom telu. Jer ja što živim, jednako sam predat smrti, Hrista radi, da se život Njegov pokaže u mom smrtnom telu – 2. Korinćanima 4,10.11. Stoga, život koji sada živim u telu, živim verom Božjeg Sina, koji me je voleo i Sebe predao za mene.

U ovoj blagoslovenoj činjenici raspeća Gospoda Isusa Hrista, koje je učinjeno radi svakog ljudskog bića, ne samo da leži temelj vere svakog čoveka, nego se u njoj daruje dar vere svakoj duši. Hristov krst ne predstavlja samo Božju mudrost koju nam On pokazuje, već je to svemoćna sila Božja koja se kroz krst ispoljila, da bi nas izbacila od sveg greha i vratila Bogu.

O, grešniče, ti brate i ti sestro, veruj u ovu spasonosnu silu! Primi je! Predaj se toj moćnoj istini! Kaži s punom sigurnošću koju ti donosi vera, i govori to svagda: **„Ja sam s Hristom razapet; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me je zavoleo i Sebe predao za mene!“** Govori ove reči jer su one istina, sama istina, i mudrost, i sila Božja koja spasava dušu od svih greha.

Stihovi 3,10-14 (Review and Herald 19.12.1899):

„Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su; napisano je, naime: 'Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona – da to čini'. A da se kod Boga niko ne opravdava zakonom, jasno je, jer 'Pravednik ce živeti od vere'. A zakon nije od vere, nego 'Ko ih izvrši živeće u njima'. Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas, jer je napisano: 'Neka je proklet svako ko visi na drvetu', da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu, da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha.“

Kletva Zakona, svaka kletva koja je ikad bila, ili će ikad biti, postoji zbog greha. Ovo je vrlo snažno i slikovito prikazano u Zahariji 5,1-4. Prorok je posmatrao „*knjigu (svitak) gdje leti, dužina joj dvadeset lakata a širina deset lakata*“. A onda mu je Gospod objasnio: „*to je*

---

¹ Grčka reč „*homoionoma*“ u Filibljanima 2,7, odakle se parafraziraju reči, prevodi se kao „*similitudinem*“ na latinskom, ili „*likeness*“ na engleskom jeziku. Oba prevoda kao i sama izvorna grčka reč pored značenja: *slično, nalik*, takođe znači i: *podjednako, sasvim tako, istovetno* (otud prefiks *homo* u složenicama kao što su *homogen* – od iste vrste, *istog* materijala; *homonimi* – *istog* imena, tj. reči koje glase isto). Koje od ova dva značenja ima na umu Džons, to presudite sami, imajući na umu celokupan kontekst onoga što on govori u ovoj publikaciji – *prim. prev.*

prokletstvo koje izade na svu zemlju". To jest, ovaj svitak predstavlja svu kletvu koja počiva nad celom zemljom.

Šta je uzrok ovoj kletvi koja pada na celu zemlju? Evo, ovde je objašnjeno: „**Jer svaki koji krade istrijebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrijebiće se po njoj s druge**“ (Zah. 5,3). Dakle, ovaj svitak je Božji Zakon, iz kojeg je citirana po jedna zapovest sa svake ploče Dekaloga, što pokazuje da su obe strane Zakona obuhvaćene u svitku. Svako ko krade – ko krši zapovesti sa druge ploče, istrijebiće se, shodno propisima ispisanim na toj strani; svako ko se kune krivo², odnosno ko krši zapovesti zapisane na prvoj ploči Zakona, biće istrebljen, shodno propisima ispisanim na toj strani.

Nebeski zapisničari ne moraju da pišu detalje svakog pojedinog greha koji svaki čovek učini, već jednostavno mogu da ukažu na ploču sa zapovestima koje je čovek u datom slučaju prekršio. Svitak sa Zakonom koji je pomenut u proročanstvu, leti i prati svakog čoveka kud god on pođe, boravi čak i u njegovoj kući. To potvrđuju sledeće reči: „**Ja ću je pustiti, govori Gospod nad vojskama, te će doći na kuću lupežu i na kuću onome koji se kune mojim imenom krivo, i stajaće mu usred kuće**“ (Zah. 5,4). Ako se ne nađe lek, svitak ostaje u kući takvog čoveka, sve dok ispisana kletva ne satire njega i njegovu kuću, pa čak „*i drva i kamenje u njoj*“, odnosno sve dok ne proždere zemlju u onaj veliki dan kada će se elementi istopiti od ognja koji sve guta; jer Zakon je „*sila greha*“ i kletva – 1. Korinćanima 15,56.

Ali hvala Bogu, „**Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas**“. Sva težina kletve pala je na Njega, jer „**Gospod pusti na nj bezakonje svijeh nas**“ (1s. 53,6). On je učinjen „**grehom nas radi**“, On koji nije znao greha. Svi koji su Ga primili, primili su slobodu od svih greha i razrešenje od kletve, jer su sada slobodni od svakog greha.

Hristos je tako potpuno obuhvatio celokupno prokletstvo, da je od kletve iskupio sve – i ljude i zemlju, jer je prokletstvo i na nju palo posle čovekovog greha. Ona je počela da rađa trnje i korov (1. Mojs. 3,17.18). Zbog toga je Hristos morao da nosi krunu od trnja, pokazavši tako da je On na Sebe preuzeo sve prokletstvo. Neka je blagosloveno Njegovo ime. Delo je učinjeno. On nas je „*iskupio od kletve zakona*“. Hvala Bogu za to. Učinjen je kletvom nas radi, jer je On taj koji je visio na drvetu.

Pošto je sve to nešto što je već ostvareno, razrešenje od kletve posredstvom Hristovog krsta besplatan je dar Božji svakoj duši na ovoj zemlji. Kad čovek primi ovaj besplatan dar iskupljenja od celokupne kletve, svitak ga i dalje prati; ipak, Bogu hvala, on sada ne nosi kletvu, već svedočanstvo o pravednosti Božijoj „**koja verom Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju; jer nema razlike**“ (Rimlj. 3,21.22). Uzvišeni cilj ovog Njegovog dela – našeg iskupljenja od kletve, jeste „**da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu**.“ Ovaj Avramov blagoslov, zapravo je Božja pravednost koja, kao što smo već videli u ovom proučavanju, može da dođe samo od Boga, kao Njegov besplatan dar koji se prima verom.

„*Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su*“; kako nas je „*Hristos... iskupio od kletve zakona*“, onda nas je On iskupio i od dela Zakona, koja su ništa drugo do greh – jer su to naša sopstvena dela. Umesto njih, On nam je podario dela Božja – dela vere koja je i sama dar Božji; ova dela su, pak, sama pravednost. „**Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao**“ (Jovan 6,29). Ovo je pravi odmor – nebeski mir – počinak Gospodnji. „**Ko, naime, uđe u njegov mir taj je počnuo od svojih dela – kao i Bog od svojih**.“ (Jevr. 4,10)

Tako nas je Hristos iskupio od kletve Zakona i od prokletstva naših sopstvenih dela, da bi blagoslov Avramov, a to je pravednost, i dela Božja, mogli da dođu „*na mnogobošce u Hristu Isusu*“. Sve ovo služi jednom cilju – „**da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha**“. „**Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu, koji ne hode po telu nego po Duhu. Jer me je zakon Duha života, u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti**“ (Rimlj.

---

² „*Ko pominje uzalud ime Gospodnje*“, u nama poznatijem prevodu; ali ova zapovest je mnogo dalekosežnija nego što se u prvi mah može učiniti; ona se odnosi na sve nepristojne, besmislene, nepromišljene i besadržajne reči, ukoliko na zloupotrebu dara govora i to je donekle obuhvaćeno engleskim prevodom ove zapovesti koji glasi: „*Ko opsuje*“, „*ko govori ružne reči*“ – prim. prev.

8,1.2 – kombinacija Čarnić-KJV). „**Jer ono što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju jednakom obličju grešnog tela, i za greh, i osudio greh u telu, da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama (u nama – KJV, Karadžić) – koji ne živimo po telu nego po duhu.**“ (Rimlj. 8,3.4)

Neka je hvala Bogu za neopisivi dar Njegove pravednosti, koju nam daje u zamenu za naše grehe, i za Njegova dela vere koja nam poklanja kao zamenu za naša dela Zakona, čime nam je obezbedio iskupljenje koje je u Isusu Hristu. „**Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao (bio učinjen – eng. prev) kletva za nas.**“

Galatima 5,3 (Review and Herald 21.08.1900):

„I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon.“

„Dužan da izvrši sav zakon.“ Čudno je da mnogi, analizirajući ovaj stih, čine od njega znak razlikovanja između dva zakona i isključuju Božji Zakon (Dekalog) iz daljeg razmatranja, tako što reč „dužnik“ shvataju samo u smislu dužnosti.

Oni znaju da je, na osnovu Pisma, jedina čovekova dužnost da drži Božje zapovesti. Oni, takođe, znaju da ne može postojati ni jedan drugi sveti zapis koji bi ovu čovekovu dužnost osporio. Oni, dalje, znaju da je svaki čovek, bilo da je obrezan ili neobrezan, dužan da drži celokupan Božji Zakon. Pripisujući ovom izrazu („dužnik“) samo značenje dužnosti – to jest, ukoliko je čovek obrezan onda je dužan da drži ceo zakon – oni dolaze do zaključka da se tu mora izuzeti Božji Zakon (Dekalog); oni zaključuju da ovde mora da se radi o nekom zakonu koji nije obavezan ni za jednog čoveka, osim ako on nije obrezan, pa se zbog toga izraz „sav zakon“ ovde doživljava kao „sav ceremonijalni zakon“ sa svojim žrtvama i prilozima.

S druge strane, ima i onih koji sebe oslobađaju svake dužnosti da drže Božji Zakon (Deset zapovesti), i koji u ovom tekstu traže podršku za svoju neposlušnost i protivljenje. Po njima, samo oni koji su obrezani imaju dužnost da drže Božji Zakon; dakle, po ovom mišljenju, obaveza držanja Božjih Deset zapovesti isključivo je povezana sa obrezanjem. Oni znaju da nisu pod obavezom da se obrezuju, pa odatle izvode tvrdnju da nisu pod obavezom ni da drže Dekalog.

Nijedna od ove dve grupe nije u pravu; obe greše i ne uspevaju da uhvate misao koja je utkana u ovaj stih. Uzrok tog njihovog neuspeha je taj što reč „dužnik“ razumeju samo kao „dužnost“.

Tačno je da ova reč označava i dužnost. Međutim, na ovom mestu, kao i na svakom drugom mestu gde se govori o čovekovo moralnoj obavezi, ona ima jedno daleko šire i dublje značenje od onog koje je ograničeno pristo samo na dužnost. Ovo potonje značenje u odnosu na ono prvo dublje, postaje sekundarno.

Reč „**dužnik**“ u stihu u Galatima 5,3, označava ne samo osobu koja je pod obavezom da nešto plaća (u smislu redovne obaveze), nego daleko više od toga; označava osobu koja je toliko prezadužena da nema ništa čime bi mogla da isplati svoj dug. Ako je neko dužnik koji ima obavezu da plati hiljadu dolara, a pri tom ima para u izobilju, ili, pak, tek toliko da može da namiri dug, to onda i nije prevelik problem. Međutim, ako je on dužnik koji mora da isplati 14 miliona duga, a ne poseduje ni jedan jedini cent kojim bi platio, pa je još i neko ko leži u zatvoru i nema nikakvu mogućnost da išta zaradi i reši se svog duga, onda takvom čoveku ova reč – „**dužnik**“, znači mnogo više od obične „**obaveze da plaća**“³.

Ovde je upravo takav slučaj. Upravo je to ono što je ovaj tekst naumio da kaže. To je pravo značenje koje je dodeljeno reči „**dužnik**“, zato što ova reč, upotrebljena u vezi s moralom,

---

³ Kao što bi, na primer, bila obaveza da se redovno plaćaju računi za domaćinstvo – *prim. prev.*

obavezno podrazumeva (i to je jedino što može da podrazumeva) greh, odnosno činjenicu da je čovek grešnik.

Reči „*dužnik*“ u Galatima 5,3 je ista ona koja se pominje i u Luki 13,4: „***Ili mislite da su onih osamnaest, na koje je pala kula u Siloamu i pobila ih, bili više krivi (veći grešnici – eng. prev) od svih jerusalimskih stanovnika?***“ Mesto gde stoji reč „*grešnici*“, dodatno je pojašnjeno rečju „*dužnici*“, na margini⁴.

Dalje, ova reč je upotrebljena u Gospodnjoj molitvi (Matej 6,12): „***Oprosti nam dugove naše, kao što mi opraštamo dužnicima svojim.***“ U Lukinoj verziji (11,4) ove molitve jasno se izražava značenje greha: „***Oprosti nam naše grehe, jer i mi opraštamo svako svom dužniku.***“

Spasitelj takođe koristi istu reč i u Luki 7,41.42: „***Dvojica su bili dužni jednom zajmodavcu; jedan je dugovao pet stotina dinara, a drugi pedeset. Kako nisu imali da vrate, oprosti obojici.***“

Ova reč može da se nađe i u priči u Mateju 18,23-25. Tamo gde čitamo reč „*grešnik*“ u Jevandelju po Luki 13,4, pored kojeg u margini stoji „*dužnik*“, takođe imamo referencu koja nas upućuje na priču iz Mateja 18. To je parabola u kojoj se kaže da je neki car „***hteo da se obračuna sa svojim slugama***“. Dovedi su mu jednog od njih koji mu je dugovao deset hiljada talanata – oko 14.400.000 dolara⁵; ovaj čovek nije ima ništa čime bi platio tako veliki dug. Gospod „***otпусти ga i dug mu oprosti***“. Međutim, otišavši od gospodara, ovaj sluga nađe drugog slugu, svog kolegu, koji je njemu bio dužan oko petnaest dolara. Kad ovaj nije imao da mu vrati, on ga baci u tamnicu i ne oprost mu dug. Tada car pozva svog dužnika i „***predade ga mučiteljima dok mu ne plati sav dug. Tako će i otac moj nebeski učiniti vama, ako svaki ne oprosti od sveg srca svoga bratu svome***“. (Matej 18,23-25)

Upravo to – predavanje dužnika „*mučiteljima dok ne isplati sav dug*“, predstavlja sadržaj značenja reči „*dužnik*“, jer ona podrazumeva da dužnik mora da ispašta svoju krivicu. Greh se naziva još i „*opheilema*“, što znači da on uključuje i ispaštanje (kaznu) i plaćanje (namirenje) duga.

Iz stiha koji proučavamo, naročito onog dela koji kaže: „*dužan da izvrši sav zakon*“, pažljivi čitalac će moći da zaključi mnogo više nego što je ukazivanje na običnu obavezu da se prihvate zahtevi koje Zakon stavlja pred čoveka i da se da sve od sebe kako bi se ti zahtevi ispunili. Citirane reči govore da čitalac nije samo pod obavezom da prizna kao važeće zahteve Božjeg Zakona, nego je on aktuelni dužnik od kojeg se traži da vrati Zakonu sve što se od njega zahteva. Dalje, stih mu govori da će, takav kakav je, ostati večiti dužnik, jer nema baš ništa, niti u sebi ima snage da stekne bilo šta, čime bi otplatio dug.

Ova njegova prezaduženost ne potiče samo od njegove obaveze da drži Zakon od sad pa nadalje, već i od obaveze da nadoknadi sav dug iz prošlosti – sve što se nagomilalo u prošlosti, zaključno sa današnjim danom.

Prema tome, svaki je čovek večni dužnik po svemu što je obuhvaćeno stihom Galatima 5,3 kao i drugim srodnim stihovima koje smo ovde citirali, jer „*svi su sagrešili i izgubili su slavu Božju*“. Ko god hoće da se obreže da bi se kroz to spasao, traži spasenje delima koja su rod samopravednosti i stoga preuzima obavezu da plati Božjem Zakonu celokupan svoj dug, od početka, pa sve do kraja svog života. Takođe, on na ovaj način preuzima i obavezu da ispašta svu krivicu koja se odnosi na njegove nagomilane prestupe.

---

⁴ King Džejms verzije, kao što stoji i u grčkom originalu u Luki 13,4 – *prim. prev.*

⁵ Tolika je bila obračunata vrednost u Džonsovo vreme, krajem 19. veka. U sadašnje vreme (septembar 2011. god), pri trenutnoj ceni od 41,2 dolara za uncu srebra (28,34 gr) obračunata vrednost 10.000 talanta srebra bi bila oko 381 milion dolara. Talanat (ili talenat) je bio jedinica mere (otprilike 26,2 kg) i ujedno najveća novčana vrednost kod Helena i na helenističkom istoku. Srebrni talanat je vredeo oko 6.000 denariusa (srebrni metalni novac). Obzirom da je 1 denarius bio uobičajena radnička dnevnicna, talanat je otprilike vredeo dvadeset godina rada običnog čoveka; drugi izvor kaže da je 1 talanat bio mesečna plata za oko 200 veslača – *prim. prev.*

To znači biti „*dužnik celom Zakonu*“; to je ono što se htelo reći u stihu: „*I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon (dužnik celom Zakonu – eng. prev.)*.“ Ne samo da je dužnik, nego preduzimanjem ovog koraka (obrezanja), on svojevolejno preuzima obavezu da sam ispuni sve ono što obuhvata njegov dug.

Tačno je da je, sam po sebi, svaki čovek na ovom svetu upravo onakav dužnik kakav je gore opisan. Takođe je tačno da svaki čovek koji danas traži opravdanje kroz svoja dela, kroz „*vršenje*“ Deset zapovesti, ili bilo čega drugog što Bog nalaže, na taj način preuzima na sebe obavezu da sam plati sve što predstavlja njegov dug. Međutim, on to ne može da plati. On ne poseduje ni jedan jedini element koji bi mu dao mogućnost da plati makar samo jedan delić svog duga. On je potpuno skrhan i izgubljen.

Ali, hvala Bogu što svako ko ima pravednost Božju koja je kroz veru (plod vere) Isusa Hrista, svako ko zavisi samo od Gospoda Isusa i onog što je On uradio, iako je sam po sebi dužnik kao i svaki drugi čovek, ipak, u Hristu ima izobilje kojim može da plati sve svoje dugove. Hristos je ispaštao kaznu i namirio svu krivicu svake duše. Pravednošću Božjom koju donosi, Hristos u izobilju obezbeđuje pravednost kojom plaća sve zahteve koje Zakon postavlja u životu čoveka koji veruje Isusa.

Neka je hvala Bogu za Njegov nemerljiv dar Hrista Isusa. O, verujte Ga! Primitite Ga! Jadni, skrhan i izgubljeni „*dužniče*“, kupi „*od mene zlata žeženog u ognju – da se obogatiš, i bele haljine – da se obučeš*“. „*Hodite, kupujte bez novaca.*“ (Otkr. 3,18; Is. 55,1)

Galatima 5,16-18 (Review and Herald 18.09.1900):

„Nego velim: živite u Duhu pa nećete izvršiti požudu ploti (tijela – Karadžić). Jer plot žudi protiv Duha, a Duh protiv ploti; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli. Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom.“

„*Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom*“, jer „*svi, koje vodi Duh Božji, ti su sinovi Božiji*“ (Rimlj. 8,14). Kao Božji sinovi, oni imaju um Duha, um Hristov, i tim umom oni „*služe Zakonu Božjem*“. Prema tome, koga vodi Duh Božji, a to znači da ima um Hristov, on ispunjava Zakon, jer se posredstvom Duha u srce bogato izliva ljubav Božja, koja je sama po sebi ispunjenje Zakona, u životu svake osobe koja ovu ljubav ima.

Dva puta, put Duha i put tela, uvek su otvorena pred svakim čovekom. Kao što je sigurno da je prisutno telo koje „*žudi protiv Duha*“, isto je tako sigurno i prisustvo Duha „*koji žudi protiv tela*“. Koga vodi telo, on ne može da tvori dobro, sve i da to želi. On služi zakonu greha i zato je pod Zakonom. Međutim, „*ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom*“.

Svaki čovek ima slobodu da izabere svoj put – put Duha ili put tela. „**Jer ako po telu živite, umrećete; ako pak Duhom umorite⁶ (mučite, ponizite, potčinite – eng. prev) telesna dela, živećete**“.

Zapazite da se u ovom tekstu u Galatima poslanici, kao i u srodnim tekstovima u Rimljanima i Kološanima poslanici, neprestano ističe da je telo, sa svojom telesnom grešnom prirodom, još uvek prisutno u onom ko ima Božjeg Duha i da se to telo i dalje bori protiv Duha.

Dakle, kad je čovek obraćen i tako doveden pod vlast Božjeg Duha, on nije oslobođen od tela tako da je potpuno odvojen od njega i njegovih sklonosti i želja, i tako kao da više nikad neće biti kušan niti će morati da se bori protiv njega. Ne, isto to izrođeno (degenerisano – *bukv. prev.*), grešno telo i dalje je tu sa istim svojim sklonostima i žudnjama. Međutim, čovek mu više nije potčinjen. On je oslobođen potčinjenosti telu, njegovim težnjama i željama, i sada je potčinjen Duhu. On je sada podanik jedne sile koja osvaja, potčinjava, raspinje i drži pod kontrolom telo takvo kakvo je, grešno, sa svim grešnim sklonostima i požudama. Zato je

---

⁶ Prvobitno značenje reči „*mortify*“, koje ima latinsko poreklo, a koju Čarnić prevodi sa „*umorite*“, bila je „*uništiti vitalnost, živahnost, energičnost, snagu*“ – *prim. prev.*

pisano: „**Duhom umorite telesna dela.**“ „**Pomorite, dakle, svoje udove koji su na zemlji, i u njima blud, nečistotu, strast (prekomernu naklonost), zlu želju (pohotu – eng. prev) i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo**“ (Kol. 3,5). Zapazite da je sve nabrojano prisutno u telu i da će živeti i vladati, ako se telu dopusti da vlada. Ali, kako je telo posredstvom Duha dovedeno pod vlast sile Božje, sve zlo koje je nabrojano i nalazi se u telu, ubijeno je; udareno je u sam njegov koren i na taj način mu je onemogućeno da se pojavljuje u životu.

Kontrast između vladavine tela i vladavine Duha jasno je izražen u Rimljanima 7,14-24 i 1. Korinćanima 9,26.27. U sedmoj glavi Rimljanima opisan je čovek koji je pod vlašću tela, „**telesan, prodat pod greh**“. On čezne da čini dobro i silno želi to, ali je pod vlašću sile koja je u telu i koja mu ne dopušta da čini dobro koje želi. „**Jer ne činim dobro koje želim, nego zlo, koje ne želim, to činim**“ (Rimlj. 7,19). „**Nalazim, dakle, da za mene važi zakon: kad želim dobro da činim, zlo je u meni. Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božijem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha (dovodi me u ropstvo zakonu greha), koji je u mojim udovima. O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?**“ (Rimlj. 7,21-24 – kombinacija KJV-Čarnić). Ovde je opisan čovek koji je potčinjen telu, „zakonu greha“ koji je u udovima. Čak i kad želi da slomi silu tela i počne da čini dobro, ova sila ga i dalje vodi u ropstvo i drži ga pod vlašću tela, zakona greha koji je u udovima njegovim.

Međutim, postoji oslobođenje od ove sile. Kada je čovek (iz Rimljana 7) povikao: „**O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?**“, odgovor je odmah dat: „**Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega**“ (Rimlj. 7,25). Postoji put oslobođenja; samo je Hristos Oslobodilac.

Ovaj čovek, iako oslobođen, nije lišen dalje borbe; nije postavljen u stanje gde neće morati da se bori protiv tela. Rat će morati da se nastavi i to nije neki k'o bajagi rat; ne radi se o borbi s utvarom. Evo čoveka iz 1. Korinćanima 9,26.27: „**Tako se borim, ne kao borac koji bije vetar**“ (eng. prev). S čim se, dakle, on bori? Šta bije? Čitajte: „**Nego mučim svoje telo (držim ga pod kontrolom) i potčinjavam ga, da ne bih ja, koji sam drugima propovedao, sam pretrpeo brodolom.**“ (eng. prev)

Tako je, dakle, u središtu borbe hrišćanin i njegovo telo protiv kojeg se on bori; telo sa svojim sklonostima i požudom. On mora da drži telo pod kontrolom, da ga potčinjava uz pomoć nove sile Božjeg Duha, kojoj je on sada potčinjen i čiji je sada podanik, od trenutka kad je oslobođen od sile tela i zakona greha.

Ovo je još jače izraženo kada se grčki izraz koji stoji tamo gde se kaže „**mučim svoje telo**“ (1. Kor. 9,27), potpunije prevede. Bukvalno značenje ovog izraza bilo bi „**udariti u lice, napraviti modricu na oku i na licu**“. U skladu s ovim, neki prevode ovaj tekst na sledeći način: „**Ja se ne borim kao bokser koji udara u prazno (u vazduh), već nanosim udarce (modrice – bukv. prev) svom telu i bacam ga u ropstvo.**“

Tako sedmo poglavlje Rimljanima prikazuje čoveka koji je potčinjen sili tela i zakonu greha koji je u udovima, ali koji istovremeno čezne za oslobođenjem. U Prvoj Korinćanima poslanici (devetom poglavlju), govori se o telu koje je potčinjeno čoveku pomoću jedne nove sile – sile Božjeg Duha. U citatu iz Rimljanima poslanice, telo je to koje vlada, a čovek je ispod. U Poslanici Korinćanima čovek vlada, dok je telo potčinjeno.

Ovaj blagosloveni preokret situacije dešava se prilikom obraćenja. Obraćanjem čovek biva doveden u stanje posedovanja Božje sile i pod vlast Božjeg Duha, tako da pomoću te sile on biva učinjen gospodarem nad telom i svim njegovim sklonostima i požudom; pomoću Duha, on raspinje telo sa njegovim težnjama i grešnim željama kroz „**dobru borbu vere**“.

Ljudi se ne spasavaju tako što su odmah i konačno oslobođeni tela, nego primanjem sile kojom mogu da nadvladaju sve zle sklonosti i želje tela i upravljaju njima. Čovek ne razvija karakter (a ne bi ni mogao), tako što će biti oslobođen i prenesen u carstvo gde nema nikakvog iskušenja, nego primanjem sile na tlu gde postoji iskušenje, baš na onom terenu gde treba da nadvlada svako kušanje.

Ako bi ljudi bili potpuno pošteđeni tela, takvog kakvo je, onda Isus nije ni morao da dolazi na ovaj svet. Kada bi ljudi mogli da budu spaseni tako da na ovoj zemlji više nemaju nikakva iskušenja i da odmah budu premešteni u oblast gde nema nikakvog kušanja, onda Isus ne bi morao da dolazi na zemlju. Ali sa takvim oslobođenjem čovek nikad ne bi mogao da razvije karakter. Zato, umesto pokušaja da potpuno oslobodi čoveka od grešnog tela u kojem se ovaj nalazi, Isus je došao na ovaj svet i Sebe stavio U Telo, ono isto u kojem se čovek nalazi, suočivši se sa telom TAKVIM KAKVO JE, sa svim njegovim sklonostima i željama, i božanskom silom koju je doneo posredstvom vere, On **„osudi greh u telu“** (Rimlj. 8,3). Na taj način je Hristos celom čovečanstvu doneo božansku veru koja do čoveka prenosi božansku silu, neophodnu za njegovo oslobođenje od sile tela i zakona greha, obezbeđujući mu tako sigurnu prevlast nad telom, takvim kakvo je.

Umesto da čoveka spase tako što će od njega da napravi mlitavo i bezkarakterno stvorenje koje će živeti tamo gde nema nikakvog iskušenja, Isus je došao čoveku upravo tamo gde se on nalazi, usred svih iskušenja. Hristos je došao u potpuno istom telu koje čovek ima; u takvom telu On se sukobio sa svim mogućim iskušenjima koja telo poznaje i pobedio svako od njih, donevši tako pobedu svakoj duši na ovom svetu. Neka je blagosloveno njegovo ime.

Svaka duša koja primi i održi „*veru Isusovu*“ može da ima ovu pobedu u njenoj punini; jer **„ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera.“** (1. Jov. 5,4)

Stihovi 5,22-26 (Review and Herald 02.10.1900):

„A plod Duha je ljubav, radost, mir, dugotrpljenje, čestitost, dobrota, vera, krotost, uzdržljivost; protiv ovakvih stvari nema zakona. A Hristovi pripadnici su raspeli plot (tijelo – Karadžić) sa svim strastima i požudama. Ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo. Ne budimo puni praznog slavljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom.“

Videli smo nešto od suštine zla i prevarljivosti dela koji potiču iz tela. Ali, Bogu hvala, postoji i ona lepša strana.

Božji Duh koji je u svoj punini dat svakom verniku, „*žudi protiv tela*“, tako da u primaocu ovog dara, verniku koji je vođen Božjim Duhom, telo ne može da čini ono što bi inače činilo. U takvom čoveku vlada Božji Duh i čini da se u životu pojave „*rodovi Duha*“ umesto „*telesnih dela*“.

Iako je tačno da „*oni koji to čine*“ – sve ono što je na listi dela telesnih – „*neće naslediti carstvo Božje*“, ipak Bog je, kroz dar Svetog Duha i kroz milost Hristovu, u potpunosti obezbedio mogućnost da svaka duša, uprkos svojim strastima, požudi, željama i sklonostima tela, nasledi carstvo Božje.

U Hristu se borba vodila po svakoj tački, a ostvarena pobeda bila je sveobuhvatna. On je bio učinjen telom, istim telom i krvlju koje su imali oni zbog kojih je došao da ih iskupi. U svim pojedinostima je bio učinjen kao i oni; „**u svemu (u svim pojedinostima – eng. prev) kušan kao i mi**“ (Jevr. 4,15). Da u samo jednoj pojedinosti nije bio „*kao i mi*“, onda upravo u tom jednom detalju ne bi mogao da bude kušan „*kao i mi*“.

On je bio „**ganut, osećajući naše slabosti**“ (Jevr. 4,15 – KJV), jer je za vreme dok je bio kušan, osećao želje i sklonosti tela, tačno onako kako ih i mi osećamo kada smo kušani. Jer „**svaki čovek biva kušan kada ga vuče i mami njegova žudnja (njegove sopstvene želje i telesne sklonosti)**“ (Jakov 1,14 – eng. prev). Sve je to Isus mogao da iskusi, a da pri tom ne zgreši, jer iskušenje nije isto što i greh, i biti kušan nije isto što i zgrešiti. Samo kada „**požuda začne (zatrudni)**“, kada se želja gaji, a sklonost odobrava (podstiče) – samo u tom slučaju se „**rađa greh**“ (Jakov 1,15). Isus nikada, čak ni u Svojim mislima, nije gajio ma koju koju telesnu

---

⁷ Reči u zagradi pripadaju autoru – prim. prev.

želju, niti odobravao bilo koju telesnu sklonost. Tako je On, u istom telu poput našeg, bio kušan „u svim pojedinostima kao i mi“, pa ipak, bez i jedne jedine mrlje greha.

Kroz božansku snagu koju je primao putem vere u Boga, On je sasvim ugasio svaku sklonost tela u kojem je bio, i tako, praktično, u korenu sasekao svaku želju tela, osudivši greh u njemu. Na ovaj način, On je doneo potpunu pobjedu i božansku silu, koje čuva i održava za svaku dušu na ovom svetu. Sve je to učinio „**da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila u nama – koji ne živimo po telu nego po duhu.**“ (Rimlj. 8,4 – kombinacija KJV-Čarnić)

Punina ove pobjede besplatan je dar koji se daje svakoj duši u Hristu Isusu. Ona se prima verom u Isusa. Ostvarena je i održava se „*verom Isusovom*“, koju je On ostvario i doveo da savršenstva, a potom je poklonio svakom Svom verniku. Jer „**ovo je pobjeda koja je pobedila svet: naša vera.**“ (1. Jov. 5,4)

On je „u Svom telu ukinuo neprijateljstvo“ koje je razdvajalo čovečanstvo od Boga. Da bi to postigao, uzeo je telo, a to je moralo biti ono telo u kojem je postojalo pomenuto neprijateljstvo. Zato se kaže da je On u Svom telu ukinuo neprijateljstvo, kako bi „**u Sebi, od dvoje**“ – od Boga i od otuđenog čoveka – načinio „**jednog novog čoveka, ...stvarajući (na taj način) mir**“ (Efescima 2,14.15 – kombinacija Čarnić-KJV)

Isus Hristos je „**ukinuo u Svom telu neprijateljstvo, ...da oboje**“ – Jevreje i mnogobošce, to jest celo čovečanstvo – „**u jednom telu pomiri s Bogom, posredstvom krsta, ubivši tako neprijateljstvo u Sebi**“ (Efes. 2,16 – na osnovu margine u verziji King Džejsms⁸). Neprijateljstvo je bilo u Njemu, jer je bilo u Njegovom telu; i tu, „u Svom telu“, On je ubio (nadvladao) i ukinuo neprijateljstvo. Ovo je mogao da postigne samo tako što je zaista bio „u telu“.

Isus je preuzeo na Sebe prokletstvo u svoj njegovoj punini, u istoj meri u kojoj ono počiva na čovečanstvu. On je to učinio „**postavši kletva (bivši učinjen kletvom – eng. prev) nas radi**“ (Gal. 3,13). Međutim, „*kletva nezaslužena neće doći*“, niti ikad dolazi. Uzrok kletve je greh. On je učinjen kletvom radi nas, zbog naših greha. Da bi se suočio s kletvom koja je nad nama, On je morao da se suoči s grehom koji je u nama. Prema tome, Bog je „**Onoga koji nije znao greha... učinio grehom za nas, da mi budemo učinjeni pravednošću Božjom U NJEMU**“ (2. Kor. 5,21 – kombinacija Čarnić-KJV).

Na taj način, On je Sebe u potpunosti postavio u isti nepovoljan položaj u kojem se nalazi celo čovečanstvo, jer je u svim pojedinostima bio učinjen kao i mi, pa je stoga i mogao da bude „**u svemu kušan kao i mi**“. Pa ipak, ni jednoj jedinoj težnji ili sklonosti tela On nikada nije dao ni najmanje dopuštenje, čak ni u svojim mislima. Svaka od tih sklonosti praktično je bila u svom korenu umorena silom Božjom koju je, posredstvom božanske vere, On doneo čovečanstvu.

„**Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze udela u tome, da smrću satire onoga koji ima državu smrti, to jest đavola, i da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu. Jer zaista nije uzeo na Sebe prirodu anđela, već je uzeo na Sebe seme Avramovo. Stoga je bilo potrebno da u svemu bude načinjen kao Njegova braća, da bude milosrdan i veran prvosveštenik u onom što pripada Bogu, da učini pomirenje za grehe naroda; jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.**“ (Jevr. 2,14-18)

Ovu pobjedu koju je Hristos ostvario u ljudskom telu, Sveti Duh je doneo na spasenje svima koji su danas u istom tom ljudskom telu i veruju u Isusa. Posredstvom Svetog Duha prisustvo Samog Hrista dolazi verniku, jer ovo je Njegova nepromenljiva želja, „**da vam dade po bogatstvu svoje slave da njegovim Duhom budete ojačani za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos vašom verom useli u vaša srca, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste vi sa svima svetima mogli razumeti šta je širina, i dužina, i visina, i dubina, i poznati**

---

⁸ Autorova napomena – prim. prev.

Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje, da budete ispunjeni do sve punoće Božije.“ (Efes. 3,16-19)

Delo oslobođenja od krivice greha i njegove sile drži vernika u pobedonosnom položaju koji mu daje snagu da nadvlađuje želje, težnje i sklonosti tela, pomoću sile Božjeg Duha. Ovo se upravo danas ostvaruje ličnim prisustvom Isusa Hrista u ljudskom telu – u telu vernika, baš onako kako se ostvarivalo Hristovim ličnim prisustvom u ljudskom telu, pre hiljadu osamsto sedamdeset godina⁹.

Hristos je uvek isti. On je „**isti juče i danas i doveka**“ (Jevr. 13,8). Hristovo Jevanđelje je uvek isto – isto juče i danas i doveka. Ono je danas isto kao i pre hiljadu osamsto sedamdeset godina. Onda je bilo: „**Bog se javi u telu**“ (1. Tim. 3,16); i danas je isto to: „**Bog se javi (u istom tom) telu**“ – telu grešnih ljudi, u ljudskoj prirodi, upravo onakvoj kakva je ona.

Jevanđelje je: „**Hristos u vama, nada slave**“ (Kol. 1,27); Hristos u vama, takvima kakvi ste, sa svim vašim gresima, grešnošću i svim drugim odlikama; jer je On dao Sebe za naše grehe i za našu grešnost. Dakle, Hristos te je kupio – tebe, baš takvog kakav si, i ti si sada „**prihvaćen (učinjen prihvatljivim – bukv. prev)**“ (Efes. 1,6 – KJV) u Njemu. On te je primio takvog kakav si, a Jevanđelje – „**Hristos u (tebi), nada slave**“ – dovodi te pod vladavinu milosti Božje. Posredstvom Svetog Božjeg Duha, koji te čini pokornim Hristovoj i Božjoj sili, ti donosiš „**rodove Duha**“ koji se sada vide na tebi, umesto „**dela telesnih**“.

A plod Duha je:

LJUBAV – Božja ljubav koja se izobilno izliva u srca, pomoću Božjeg Duha. I umesto da se, čak i u mislima, daje mesta mržnji i svemu drugom što iz nje proizilazi, postajete svesni da vam niko ne može učiniti ništa što bi vas navelo da mu uzvratite bilo čime sem ljubavlju. Ova je ljubav ista „**juče i danas i doveka**“, jer je to Božja ljubav, i ona ne voli zbog nagrade, već radi ljubavi same. Ona voli prostodušno jer je ljubav, i kao takva, ona ništa drugo ne može da čini.

RADOST – je po definiciji: „**gorljiva sreća koja potiče od sadašnjeg ili očekivanog dobra; likujuće zadovoljstvo**“ (Century Dictionary and Cyclopedia). Međutim, u ovom slučaju je reč „**ili**“, kao alternativa, isključena, jer je ova radost nešto što potiče od sadašnjeg dobra, kao i od onog koje tek treba da dođe, s obzirom na to da je ovo dobro večno. Prema tome, hrišćanska radost je večna sadašnjost i treba očekivati da će to zauvek i ostati. Zbog toga je ona praćena i „**likujućim zadovoljstvom**“.

MIR – Savršeni mir koji vlada u srcu, „**mir Božiji, koji prevazilazi svaki um**“ i koji, ako ga posedujete, čuva „**vaša srca i vaše misli u Hristu Isusu.**“ (Filib. 4,7)

DUGOTRPLJENJE, ČESTITOST (BLAGOST – eng. prev), DOBROTA, VERA – Ova vera – grčki, „**pistis**“ – je „**čvrsto ubeđenje; uverenje zasnovano na poverenju, a NE na znanju (vera srca, a ne glave; vera Hristova, a ne kredo¹⁰); snažno poverenje, kao rezultat ubeđenja i zapovesti, uprkos suprotnim uticajima**“.

KROTOST, UZDRŽLJIVOST – Uzdržljivost je samokontrola. Božji Duh oslobađa čoveka od potčinjenosti strastima, požudi i navikama, i čini od njega slobodnog čoveka, koji je svoj gospodar.

Protiv ovakvih stvari nema zakona. – Božji Zakon je samo protiv greha. On se otkriva u ljudskom životu kao osuda svega što nije plod Božjeg Duha. Prema tome, sigurno je da sve što u čovekovom životu nije rod Duha Svetog, predstavlja greh. Drugim rečima, „**sve što ne potiče od vere – greh je**“ (Rimlj. 14,23), i to je večna istina.

Stoga, „**ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo**“. Zato što živimo u Duhu i hodimo u Duhu, „**ne budimo**“ – ne treba da budemo, i ne možemo da budemo – „**puni praznog slavljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom**“.

⁹ Danas, pre skoro dve hiljade godina – *prim. prev.*

¹⁰ Kredo je prihvaćeno od strane crkve, standardno ispovedanje vere, tzv. „*Vjeruju*“ – *prim. prev.*